

Meningen med livet

(Finns där vi själva placerar den)

Grå är också en färg. Syns först när alla övriga färger bleknar. Först då kan den få utrymme. Skapa längtan till det färgrika. För i vardagen bor det grå. Som meningen med livet. (Finns där vi själva placerar den.) Så många år av våra liv går åt, både intellektuellt och känslomässigt till att försöka förstå. Meningen. Ett evigt sökande. Som att det inte skulle räcka med att få finnas till där i det lite grå.

Meningen i det är nog. Finnas och vända blicken inåt. Vad den ser är den individuella upplevelsen av det redan levda, det kommande och nuet. Det enda som betyder något. Reflektion av det gjorda för att göra bättre i nästa. Stunden i nuet kommer inte tillbaka. Livsinsikter för envar utan generella sanningar. En sanning – en omöjlighet.

I födelseögonblicket tilldelas olika förutsättningar och förmågor för varje enskild. Oavsett. Livet kräver tålamod. Förlåtelse. Förtröstan. Insikt om att vardagen är livet. Som diken mellan nuet och drömmarna. Dumt att hoppa över för där sker storheterna. Där finns vardagen. Diken som måste fyllas med meningsfullhet och sammanhang. Upplevelser fäster olika hos varje individ.

Valen varje människas byggstenar. Valen som påverkar resten av livet, valen som gör att riktningen byter håll, valen som gör ont efteråt och valen som är självklara. Valet av människor vi släpper in i våra liv, valen av vad vi säger ja eller nej till. Tankarna vi väljer att tänka. Känslor vi väljer att känna och handlingar vi väljer att utföra. Att inte välja är också ett val. Valen vi står maktlösa inför, acceptansen av det som inte går att förändra.

Att kunna se det lilla i det stora. Inse att det lilla ÄR det stora. Att se det vackra. Som vårens första humla. Så självklar bevisar den stolt sin flygkonst. Varför tvivla på det när den tunga kroppen flyger fritt och lätt från blomma till blomma. Räcker inte det? (Livets mening).

Och minnet. Är det skapelsens överlevnadsstrategi att komma ihåg det goda? Lyfta det lite extra för att det mindre bra ska sjunka till botten, inte skvalpa på ytan och grumla nuet. Målen och drömmar som hägringar framför fötterna....ska bara...hoppa över diket...ska bara. Och sedan. Men tänk om det inte kommer ett sedan.

För körsbärsträdets vita sköra blommor berättar om livets förgänglighet varje år när de försvinner i det vackraste snöregn. Men återkommer alltid. År efter år. Tryggt att veta.

Som mörkret är en förutsättning för att se stjärnornas ljus. Det gråa en förutsättning för färg. Som blicken inåt en förutsättning för att förstå sin egen mening här på jorden. (Finns där vi själva placerar den.)

Av Birgitta Åkerblom